

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.243 van 16 december 2016
in de zaak A. 220.651/XIV-37.233**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carine De Troyer
 kantoor houdend te 5100 Jambes
 rue Charles Lamquet 11, bus 101
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 november 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 175.585 van 30 september 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 10 november 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek houden in dat de rechter aan een akte geen uitlegging mag geven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat “[u]it de informatie in het administratief dossier [...] geenszins [kan] worden afgeleid dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geveiseerd of vervolgd” en dat “verzoeksters bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan hun religie verbonden problemen aan[haalden]”. Ook het verslag van CIRE dat door de verzoekers ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd neergelegd, is een dergelijke verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met dit verslag blijkt verder uit de verwijzing naar “zowel de door verzoeksters geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en in het administratief dossier opgenomen informatie”. De verzoekers maken niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee aan de documentatie neergelegd ter terechtzitting een uitlegging heeft gegeven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan en het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Waar de verzoekers nog aanvoeren “dat er geen actualisatie van deze documentatie neergelegd werd”, gaan zij voorbij aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 augustus 2016 waarbij het rapport “COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Irak” van 23 juni 2016, dat dus recenter is dan het CIRE-verslag dat de verzoekers ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben neergelegd, werd bijgebracht.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds werd vermeld, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op grond van de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier dat het loutere gegeven dat de verzoekers soennieten zijn onvoldoende is om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst zouden worden geviséerd of vervolgd. Zoals gesteld, moet de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus immers enig verband met zijn persoon aannemelijk maken en volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst daartoe niet. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, is het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat vooral soennitische burgers een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjitische milities daarmee niet in tegenspraak.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 600 euro, elk voor een derde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien december tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams